

Kunst 9. klass

1 tund nädalas

Õppesisu:

Aidata anda õpisisule isiklik tähtsus ja tähenduslikkus, näidata, kuidas õpilane saab seda teadmist/oskust kasutada, ning pakkuda mitmekesiseid võimalusi nii uurimiskui ka loovtööde tegemiseks, et tagada õnnestumise võimalikkus. Kunstis ja kunsti kaudu võib suhestuda eakohaste aktuaalsete teemadega – kehalisus, jätkusuutlik areng, suhted. Õpilastel järjest enam vabadust valida, kuidas oma ideesid väljendada ning õpitut mõista. Tehakse uurimistöid ning luuakse esitlusi ja seinalehti nii üksi- kui ka rühmatööna. Käiakse näitustel ja kujundatakse analüüsimise harjumus: informeeritud vaatamine, aktiivne, tõlgendust loov suhestumine aktuaalse kunstipraktikaga, kunsti mõiste laiendamine. Reflekteerivad tegevused julgustavad õpilasi mõtlema ning arutlema selle üle, mida ja kuidas nad õppisid.

Õppetegevused:

Analüüsimine – nii õpilase oma kui ka teiste loodu seletamine kunstielementide ja -printsipiide kaudu;

arutlemine – kunstiloomisest või kunstiteostest ja kunstnikest vabas vormis rääkimine;

avastamine – õpilasel peaks olema võimalus ise märgata ning näha olukordade, mõtete ja teadmiste uusi aspekte;

eksperimenteerimine ehk katsetamine – õpilastel võimalus eksperimenteerida erinevate töövahendite ja -materjalidega, mille tulemusena valiks õpilane tööülesande lahendamiseks just talle sobiva viisi;

esitlemine – õpilane peaks kogema oma tööde esitlemist, sealjuures selgituste andmist töö idee, tegemise ja lõpptulemuse kohta;

ideede rakendamine – õpilane rakendab oma ideid talle sobival viisil;

interpreteerimine – olukordade, protsesside ja kunstiteoste tõlgendamine;

kavandamine – kunstiloomise tähtis osa on enne looma asumist oma tegevust kavandada;

kirjeldamine – teosest rääkimine selle põhjal, mida teosel realselt näha on;

kritiseerimine – teose arvustamine, lähtudes oma arvamusel ja tõekspidamistest; ka positiivne arvustamine, tuginedes etteantud hinnanguaspektidele;

loomine – tegevus, mille tulemuseks on teos (visuaalne, auditivne, sõnaline);

näituse organiseerimine – teoste läbimõeldud eksponeerimine (rühmas, üksikuna);

planeerimine – tegevuse eesmärgistamine, tegevusplaani koostamine;

reflekteerimine ehk tagasisidestamine – kokkuvõtte, tulemuse ja/või protsessi analüüsimine;

teadmiste saamine – uurimistulemuste, loengu, seletuse, infootsingu fikseerimine;

uurimine – eesmärgistatud uue info leidmine, teadmiste muutumine;

vaatlemine – teose jälgimine, ka suunatud vaatamine (üldmulje, detailid, emotsioon);

visandamine – vaba käe joonistus erinevatel eesmärkidel (nähtu salvestamine, idee fikseerimine, kiire visuaalne eneseväljendus);

võrdlemine – kahe või enama objekti vaatlemine ja kirjeldamine, arvestades sarnasusi ning erinevusi;

õpperuumi/vahendite korrastamine – alates 1. klassist peab õpilane vastutama õpperuumi ja töövahendite-materjalide heaolu eest, olgu need tema isiklikud asjad või kooli omad

Taotletavad õpitulemused:

III kooliastme lõpetaja:

- 1) oskab loomingulises tegevuses, loovtöö ning uurimise ja refleksiooni käigus kasutada loova ning kriitilise mõtlemise ja probleemilahenduse oskusi, st õppetöös on neile aspektidele teadlikult tähelepanu pööratud ja õppimine on teadvustatud. Õpilase n-õ tööriistakastis on vähemalt paar erinevat loova ja kriitilise mõtlemise tehnikat ning ta taipab neid ka väljaspool kunstitundi vajaduse korral kasutada;
- 2) tunnetab ning arendab oma loomingulisi võimeid, väärtustab isikupära ja erinevaid lahendusi, st õpilane vastutab oma õppimise ja loova tegevuse eest; õppetöös on toetatud ja esile tõstetud erinevaid arvamusi ning seisukohti; isikupära, sallivus ja erinevuste rikastav mõju on kujunenud turvaliseks normiks;
- 3) eksperimenteerib mõtete, mõistete, kunstitehnika ja uute meediumidega (tuleneb eelnevast);
- 4) rakendab omandatud oskusi teistes õppeainetes ja igapäevaelus (vt 1. punkti);
- 5) õpib tundma ja väärtustab nii mineviku kunstipärandit kui ka nüüdisaegset kunsti, st õppe vältel on hoitud motivatsiooni kunsti selle kõige erinevamate ilmingutes aktseptida ning ärgitatud huvi märgata, uurida ning mõista kunsti kui normaalset, rikastavat ja elu lahutamatu osa. Eespool kirjeldatud hoiaku kujundamine on olulisem kui konkreetsete teoste, autorite, perioodide jne faktiteadmised;
- 6) seostab kunsti, kultuuri, teaduse ja tehnoloogia arengut, st õppes on neile aspektidele teadlikult tähelepanu pööratud ning õppimine on teadvustatud, et näidata kunsti kui loomulikku kultuuri ja ühiskonna osa;
- 7) mõistab kunsti kui kultuuridevahelist suhtluskeelt, teadvustab kultuurilist mitmekesisust ning nüüdiskunsti rolli ühiskonnas (vt 5. ja 6. punkti);
- 8) väljendab oma arvamusi ja teadmisi nii suuliselt kui ka kirjalikult, kasutades kunsti oskussõnavara;

- 2) tegutseb eetilisel ja ohutult nii realses kui ka virtuaalses kultuurikeskkonnades, st õppes on neile aspektidele teadlikult tähelepanu pööratud ning õppimine on teadvustatud;
- 3) mõtestab esemelise ja ruumilise keskkonna ning disaininäidete esteetilisi, eetilisi, funktsionaalseid ja ökoloogilisi aspekte. See eelkõige hoiakuline punkt on lähedalt seotud 5. ja 6. õpitulemusega;
- 4) valdab ülevaadet kunsti, disaini ning arhitektuuriga seotud elukutsetest ja ametitest.

Läbivad teemad:

Matemaatika-, loodusteaduste ja tehnoloogiapädevus – suutlikkus kasutada matemaatikale omast keelt, sümboleid ning meetodeid koolis ja igapäevaelus; kirjeldada ümbritsevat maailma loodusteaduslike mudelite ja mõõtmisvahendite abil ning teha tõenduspõhiseid otsuseid; mõista loodusteaduste ja tehnoloogia olulisust ning piiranguid; kasutada uut tehnoloogiat eesmärgipäraselt.

Kultuuri- ja väärtuspädevus – suutlikkus hinnata inimsuhteid ja tegevusi üldkehtivate moraalinormide seisukohast; tajuda ja väärtustada oma seotust teiste inimestega, ühiskonnaga, loodusega, oma ning teiste maade ja rahvaste kultuuripärandiga ning nüüdiskultuuri sündmustega; väärtustada loomingut ja kujundada ilumeelt; hinnata üldinimlikke ja ühiskondlikke väärtusi, väärtustada inimlikku, kultuurilist ning looduslikku mitmekesisust; teadvustada oma väärtushinnanguid.

Sotsiaalne ja kodanikupädevus – suutlikkus ennast teostada; toimida aktiivse, teadliku, abivalmis ja vastutustundliku kodanikuna ning toetada ühiskonna demokraatlikku arengut; teada ja järgida ühiskondlikke väärtusi ning norme; austada erinevate keskkondade reegleid ja ühiskondlikku mitmekesisust ning religioonide ja rahvaste omapära; teha koostööd teiste inimestega erinevates situatsioonides; aktseptida inimeste ja nende väärtushinnangute erinevusi ning arvestada neid suhtlemisel.

Enesemääratluspädevus – suutlikkus mõista ja hinnata iseennast, oma nõrku ja tugevaid külgi; analüüsida oma käitumist erinevates olukordades; käituda ohutult ja järgida tervislikke eluviise; lahendada suhtlemisprobleeme.